

Харьков : Эспада, 2007. – 488 с.

10. Кривицький Ю. В. Проблеми правової реформи в науковій спадщині академіка В.В. Копейчикова / Ю. В. Кривицький // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2017. – № 1 (102). – С. 187 – 196.

Студент 1-го курсу Факультету № 2 НАВС

Леденюва Анастасія Іванівна

ДЕЯКІ ДЕОНТОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЇ ЮРИСТА

Юрист – це фахівець, що володіє цивільною зрілістю й високою суспільною активністю, професійною етикою, правовою і психологічною культурою, глибокою пошаною до закону і дбайливим ставленням до соціальних цінностей правової держави, честі і гідності громадянина, високою етичною свідомістю, гуманністю, твердістю моральних переконань, відчуттям відповідальності за долі людей і доручену справу, принциповістю й незалежністю в забезпеченні верховенства права, свобод і законних інтересів особи, її охорони і соціального захисту, необхідною волею і наполегливістю до виконання ухвалених правових рішень, відчуттям нетерпимості до будь-якого порушення закону у власній професійній діяльності [2; 3].

Кваліфікований юрист розуміє сутність і соціальну значущість своєї професії, чітко уявляє суть, характер і взаємодію правових явищ, знає основні проблеми дисциплін, що визначають конкретну галузь його діяльності, усвідомлює їхній взаємозв'язок в цілісній системі знань і значення для реалізації права в професійній діяльності.

На цій основі в процесі професійного навчання у суб'єктів юридичної праці формується відповідна професійна мотивація, що включає складний комплекс потреб, інтересів, ідеалів і переконань. У структурі мотивації юриста особливу роль відіграють такі сполуки, як прагнення до справедливості, любов до істини, відчуття обов'язку, патріотизм, ціннісні орієнтації. Мотивація особистості фахівця дуже динамічна, вона змінюється під впливом різних зовнішніх соціальних і суб'єктивно-психологічних чинників, тому в конкретних умовах професійної діяльності мотивація або закріплюється й розширюється, або починає деградувати, проявляючи тенденцію до професійної деформації.

Специфікою діяльності юристів вважають і те, що всі їхні дії детально врегульовано законом. І якщо закони не суперечать вселюдським нормам моралі, то діяльність юриста переважно залежить від його професійних знань, умінь і навичок та особистого бажання діяти відповідно до законів. У тоталітарних державах робота юристів складніша, оскільки вимоги права і моралі часто не збігаються, панує свавілля, ігноруються закони. В таких реаліях необхідною, хоч і недостатньою, умовою збереження людяності є відмова від професії юриста. Відмова юриста від чинного законодавства, оскільки воно суперечить вселюдським нормам моралі, вимагає зусиль, на які не кожен здатний.

Професійна цілеспрямованість юриста включає прагнення служити правосуддю, відстоювати справедливість, захищати права й інтереси громадян. До цілеспрямованості включають також і прогнозування – передбачення юристом своєї конкретної діяльності в ролі адвоката, судді, прокурора, слідчого, юрисконсульта та ін. Практично для всіх юридичних професій однією з основних сторін діяльності є комунікативна діяльність, яка полягає в спілкуванні в умовах правового регулювання.

Правове (процесуальне) регулювання накладає специфічний відбиток на всіх учасників спілкування, наділяючи їх особливими правами й обов'язками та додаючи особливого відтінку спілкуванню, що виокремлює юридичні професії в особливу групу. Для більшості юридичних професій характерною є висока емоційна напруженість праці. Причому частіше це пов'язано з емоціями негативними, з необхідністю їх пригнічувати, а емоційну розрядку відкладати на порівняно тривалий період часу [1].

Специфічними ознаками професійної діяльності юриста є гласність, контроль громадськості, громадської думки. Тому розгляд справ у судах, як правило, відбувається відкрито, а вирок завжди оголошуються публічно.

Особливості професії юриста зумовлюють специфіку моралі людини, яка присвятила

своє життя захисту права. Це актуалізує і роль науки про цю мораль — юридичної етики. З огляду на особливості різних юридичних спеціальностей, правомірними є твердження про необхідність виокремлювати етику судді, прокурорську етику, етику слідчого, адвоката, арбітра, юрисконсульта, нотаріуса тощо.

Представники юридичної професії у своїй службовій діяльності і повсякденному житті повинні керуватися вселюдськими нормами моралі. Іноді загальні моральні норми не спрацьовують, а вчинок юриста не може вважатися високоморальним, оскільки він ігнорує специфічні моральні норми представників цієї професії. Наприклад, адвокат, отримавши від підсудного інформацію-зінання в злочині, не може виступати на суді свідком проти обвинувачуваного як з точки зору права, так і згідно з принципами моралі [4, с. 45 – 46].

Отже, специфічні норми моралі юриста не повинні суперечити принципам і нормам вселюдської моралі. Вони лише доповнюють і конкретизують їх з огляду на умови діяльності юриста.

Список використаних джерел:

1. Жалинский А.Э. Профессиональная деятельность юриста / А.Э. Жалинский. – М.: Издательство БЕК, 1997. – 312 с.
2. Романов В.В. Юридическая психология. Учебник для юридических специальностей ВУЗов / В.В. Романов. – М.: Юрист, 2009. – 560с.
- 3/ Рижиков В.С. Теорія і практика конструювання цільових моделей (професіограм) та процесу професійної підготовки майбутніх юристів: Монографія / Рижиков В.С. – Херсон: вид-тво «Айлан», 2010. – 280 с.
4. Чернуха Н.М., Рижиков В.С. Професійна діяльність юриста: теоретичні засади/ Н.М. Чернуха, В.С. Рижиков // Трипільська цивілізація. - № 7 (10). – 2012. – С. 45 – 48.

Студент 1-го курсу ННІ №2 НАВС

Лук'яненко Анастасія Сергіївна

МОНАРХІЯ. НЕТИПОВІ ВИДИ МОНАРХІЙ.

Монархія — форма державного правління, за якої найвища державна влада повністю або частково належить одній особі — спадкоємному монархові.

Ознаки монархії:

- главою держави є монарх, тобто в його руках сконцентрована вся державна влада (цар, король, імператор тощо);
- влада, як правило, передається у спадок і зберігається довічно;
- монарх не несе юридичної відповідальності і конкретно політичної за результати свого правління. За його помилки і за зловживання посадою відповідають державні чиновники.

Відповідно до роботи Данте «Монархія», монарх- це ідеальний образ правителя, що має мало спільного з абсолютним монархом національної держави XVII—XVIII ст. Безмежна влада дантівського імператора заснована на праві, моралі, божественній санкції.

Існували монархії з двома царями на чолі (Спарта), іноді відокремлюють владу двох консулів, як при монархічній формі правління державного устрою. У деяких державах особа, що є монархом, була позбавлена реальної влади настільки, що саме віднесення держави до типу монархії викликає серйозні сумніви (Спарта, Рим періоду царів).

Своєрідним видом монархії є Римська імперія, в якій республіканські установи довгий час поєднувалися з вельми сильною владою глави держави, що формально не носив титулу монарха, а покладав на себе лише різні республіканські посади, але в наступний період — принципату, він стає спадковим монархом з необмеженою владою.

Пізніше виникають сильні держави, у яких вся необмежена, тобто абсолютна влада належить монарху, Їхні правителі поступово знищують рештки станово-представницьких установ.

Види монархій:

1. Абсолютна-вид монархії, за якої вся влада зосереджується в руках однієї особи.